

Arrest

nr. 93 295 van 11 december 2012
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 augustus 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 3 mei 2012 België binnen en dient een asielaanvraag in op 11 mei 2012.

Op 31 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten T.K.

geboren te R., op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 juli 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)."

Op 16 augustus 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 september 2012 dient verzoekster hierop een aanvulling in.

Bij arrest van 7 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 93 127 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een uitvoeringsmaatregel aanvecht waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand. Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ("tegen een beslissing van de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nvdr), ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd. "

Verzoeker getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij het annulatieberoep, daar de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A. 171.101 XIV - 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

"Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 1 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft ; dat bij gevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is."

De vreemdelingenwet stelt in artikel 39/2:

§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Artikel 39/56, lid 1 vreemdelingenwet. Artikel 59/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

Inmiddels werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster, zodat de exceptie van de verwerende partij, die gesteund is op de premisse “Verzoeker getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij het annulatieberoep, daar de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure” komt te vervallen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van artikel 39/70 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekende partij, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekende partij, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, de verzoekende partij heeft ingediend op 14.08.2012 een beroep tegen de weigeringsbeslissing van C.G.V.S. (Stuk n°2);

Aangezien dat dit beroep een beroep van volle rechtsmacht is, alle mogelijke verwijderingsmaatregel opschort totdat Uw Raad zich over het beroep van de verzoekende partij uitsprekt;

Dat immers het artikel 39/70 vaststelt dat “Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd”

Dat tot nu toe, geen enkele beslissing door uw Raad werd uitgesproken in verband met dit beroep;

Dat als de verzoekende partij het onderwerp van een verwijderingsmaatregel naar zijn geboorteland was, de verzoekende partij het gevaar zou lopen om ernstige vervolgingen en aanslagen te ondergaan, in strijd met artikel 3 van E.V.R.M.

Bovendien zou het meer opportuun van de tegenpartij geweest zijn om dit bevel om het grondgebied te verlaten ten verzenden volgens de afloop van de termijn om een beroep tegen de beslissing van C.G.V.S. in te dienen alsmede om bij de bevoegde instanties ten einde te informeren of een dergelijk beroep werd ingediend.

Het wordt dus duidelijk vastgesteld dat de tegenpartij geen dergelijke maatregel tot verwijdering kon treffen ten zien van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde staat, waar haar toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, omdat verzoekster tijdens haar interview aangegeven heeft geen bestaansmiddelen te hebben en ze mag niet werken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.2. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Er dient op te worden gewezen dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet enkel de tenuitvoerlegging opschort van een verwijderingsmaatregel maar niet belet dat een verwijderingsmaatregel wordt uitgevaardigd. De schending van dit artikel kan niet worden aangenomen.

Inmiddels werden bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 december 2012 nr. 93 127 aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de bewering dat zij het gevaar loopt om ernstige vervolgingen en aanslagen te ondergaan. Verzoekster brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET